

NÖJE

En sommardag föll Rob Sheffields fru Renée plötsligt ihop och dog, framför ögonen på honom. Hans bearbetning av sorgen landade till slut i de blandband som Rob och Renée hade spelat in till varandra. Varje kassetband utgör nu ett kapitel i hans bok "Kärlek är ett blandband" som släpps på svenska i augusti.

Livet är ett blandband

VI SITTER PÅ en mexikansk sylta i New York och dricker hemgjord lemonad. Utanför fönstret går en hemlös man förbi med sitt liv i en kundvagn.

Från en transistorradio i restaurangköket spelas passande nog David Bowies "Changes". Det är livets förändringar vi kommit för att tala om. "Pretty soon you're gonna get a little older/ Time may change me/ But I can't trace time."

Rob Sheffield är rockjournalist på tidningen Rolling Stone. Han träffade sitt livs kärlek Renée när han bodde i Charlottesville i södra USA. De gifte sig efter två år och var gifta i fem år och tio månader.

En vanlig sommardag föll Renée sedan ihop i deras hem. Hon dog omedelbart – mitt framför ögonen på Rob. En blodpropp i benet hade brutit sig loss och nått hjärtat. Renée var 31 år och hade varit fullt frisk fram till det ögonblicket.

Tio år senare har Rob Sheffield inte kommit över händelsen, men har kunnat bearbeta den tillräckligt för att skriva en bok. "Kärlek är ett blandband" (Damm) ges i sommar ut på svenska.

– Jag väntade tills jag var redo, säger Rob Sheffield. Jag försökte börja flera gånger innan, men slutade varje gång. Vad som till slut

fick mig att skriva boken var faktiskt att jag bytte lägenhet.

Rob Sheffield flyttade till New York år 2000, tre år efter hans frus begravning, för att i en ny stad försöka börja ett nytt liv.

Först hamnade han på nedre Manhattan, i kvarteren runt World Trade Center. Sommaren 2001 brukade han sitta och lyssna på sina blandband i skuggan mellan tvillingtornen. Det var ingen bra plats för någon som ville slippa att tänka på döden.

– Efter den 11 september flyttade jag till Greenpoint, Brooklyn, säger Rob. Jag hittade en lägenhet byggd på 30-talet med stora inbyggda skåp i köket. När jag såg hyllorna i skåpen tänkte jag direkt, "Wow! Här kan jag ställa mina kassetband". Till skillnad från cd och lp finns det ju inget bra förvaringsystem för kassetband.

– Men de här kökshyllorna var perfekta för kassetter. Jag började direkt sortera in i skåpen. Country på en hylla, jazz på annan. I samma veva hittade jag alla de blandband som jag och Renée spelade in till varandra när vi träffades. Och det var då jag insåg hur jag skulle skriva boken.

Varje kapitel i "Kärlek är ett blandband" inleds med handskrivna låtlistor från olika kasset-

Rob och Renée Sheffield. FOTO: PRIVAT

bandsfodral. Det är många låtar med Renée och Robs gemensamma favoritband, Pavement.

Vad som rymts däremellan skulle kunna kallas en popkulturell motsvarighet till Joan Didions sorgbok "Ett år av magiskt tänkande".

– Jag blev helt knäckt av den, säger Rob. När Joan Didions bok kom ut hade jag precis skrivit klart min egen. Det måste vara den mest precisa och korrekta bok om sorg som skrivits. Jag önskade att hon skrivit den tio år tidigare. Jag hade verkligen behövt den då.

Har din ambition med "Kärlek är ett blandband" varit att skriva just en hjälpbok?

– Definitivt. Jag letade efter sådana böcker när min fru gick bort. Men vad jag hittade var mer ett slags guideböcker, skrivna utifrån perspektiv som jag inte kunde relatera till. Böcker för äldre människor, människor som förlorat barn. Jag letade i många bokaffärer, men det finns inga böcker skrivna för unga änklingar.

Till vilken sektion i bokaffären går man egentligen för att leta? Det finns väl knappast några hyllor märkta med "Sorg"?

– Nej (skratt), vad som finns är "self help", det mest amerikanska av alla koncept. Men vad jag till slut vände mig till var poesi. Jag gick

tillbaka till Shelley och Tennysons "In Memoriam", sånt jag läst på universitetet.

Vad som förenar Joan Didion och Rob Sheffield är att de, till skillnad från de flesta som drabbas, hade som yrke att formulera sig innan de själva drabbades.

ROB SHEFFIELD GICK på Yale med engelska som huvudämne. Han var besatt av essäisten och litteraturkritikern Walter Pater (1839–1894), kontroversielle poeten Algernon Swinburne (1837–1909) och i synnerhet den perenne hipstern Oscar Wilde (1854–1900). Wildes ådra av ironi, humor och elegans går igen i Rob Sheffields egna, alltid lika formulerande texter i Rolling Stone.

När jag frågar honom vad han läser i dag fiskar han ur sin överfulla jackficka upp en Ipod, ett tugumipaket, ett paket pappersnäsdukar och en tummad pocket av Ralph Waldo Emerson (1803–1882), en amerikansk essäist och poet.

Det finns ett citat av Ralph Waldo Emerson i "Kärlek är ett blandband": "I grieve that grief can teach me nothing."

– Det är den tyngsta erfarenheten av alla, säger Rob. Vad du skulle vilja lära dig av sörjande är något helt annat än vad du verkligen lär dig. Sorg är en isolerande upplevel-

I boken "Kärlek är ett blandband" (Love is a Mix Tape – Life and Loss One Song at a Time) berättar rockjournalisten Rob Sheffield på Rolling Stone om sorgen efter Renée, sitt livs kärlek.

FOTO: DEBORAH SCHUMAN ZEOLLA

”

Det är den tyngsta erfarenheten av alla. Vad du skulle vilja lära dig av sörjande är något helt annat än vad du verkligen lär dig. Sorg är en isolerande upplevelse. Du blir dummare, kallare, mer självisk. Du vet mindre än vad du gjorde förut.”

Sheffield mig en av hans favoritskivbörsar som ligger runt hörnet. Vi kliver in i skivaffären med samma avvaktande steg som man gör när man är en medelålders musikfanatiker och är plågsamt medveten om att man redan har för många skivor. Vi hoppas att vi inte ska hitta någonting att köpa.

JAG LYCKAS MED mitt uppsåt, Rob Sheffield misslyckas. Triumferande håller han upp Echo & The Bunnymens "The killing moon", en maxisingel med låten i en förlängd midnattsversion.

– Jag kan inte tro att det är sant att jag hittar den här, upprepar han två gånger och kramar lite för hårt och lite för länge i omslaget.

Förutom att Echo & The Bunnymen råkar vara ett av hans favoritband är just låten "The killing moon" även känd för att Pavement, hans och Renées gemensamma favoritgrupp, också har spelat in den.

Rob vet det, jag vet det, men vi säger inget om det. Vi säger adjö och går åt var sitt håll med våra olika minnen till samma låtar. Ibland känns det som hela livet är ett blandband.

JAN GRADVALL
noje@dn.se

se. Du blir dummare, kallare, mer självisk. Du vet mindre än vad du gjorde förut.

Radion i restaurangköket fortsätter att spela gamla poplåtar. I boken beskriver Rob Sheffield sina gamla blandband som "livbåtar jag höll mig fast vid".

För alla människor är musik för-

knippat med minnen. I en värld där vi hela tiden är omgivna av musik, från restauranger och affärer till taxibilar och väntrum, blir man därmed hela tiden påmind om både dåliga och bra minnen.

– Jag kan tyvärr inte lyssna på Al Green längre, säger Rob. Jag gick in på ett apotek i Brooklyn

häromdagen när "I'm still in love with you" dök upp i högtalarna. Jag var tvungen att låtsas som om jag glömt något och säga till expediten att jag skulle komma tillbaka en annan dag.

– **SOUL ÖVER LAG** är svårt. Jag försökte lyssna på ett Spinnersalbum,

som jag alltid älskat, men fick stänga av vid "One of a kind love affair". Men det funkar när det är samplat. Det finns en fantastisk låt med Ghostface Killah där han rappar ovanpå Stylistics "You're a big girl now" och gör något nytt, ett nytt minne, av den.

När vi betalat notan visar Rob